עונג שבת

פרשת מסעי תשס״ח

גוט שבת אלע אידן. "בארעס" און "איליע" זענען חברים וועלכע זענען אויפגעוואקסן צוזאמען אין רוסלאנד אונטער די קאמוניסטען ימ״ש. ליידער האבן די צוויי נישט געהאט קיין אידישע אפשטאם, ווייל די רוסישע רשעים האבן נעבעך גע׳הרג׳ט די אידישע נשמה און די אידישע גוף דורך די 80 יאר פון קומאניסטישען רעגירונג. אבער, ב״ה, די שלעכטע תקופה האט זיך געענדיגט און צוביסלעך קומען די רוסישע אידן צוריק צו אידישקייט.

בערך 25 יאר צוריק, בעפאר עס האט זיך אנגעהויבן די היינטיגע כוואליע פון רוסישע בעלי תשובה, האבן אפאר גליקליכע אידן זוכה געווען צו אנטלויפן פון דעם רוסישען גיהינום. איינער פון די אידן איז געווען אונזער בארעס, וואס איז געפארן וואוינען אין ארץ הקודש. גלייך נאכדעם וואס באריס איז אנגעקומען קיין א״י, איז ער ב״ה געווארן א בעל תשובה און ער איז געגאנגען לערנען אין ישיבת אור שמח, א בעל תשובה ישיבה אין ירושלים. בארעס האט געטוישט זיין נאמען צו "ברוך". כאטש אפילו ברוך איז געווארן א שטארקער בעל תשובה, איז אבער זיין חבר "איליע" געבליבן אין רוסלאנד און איז געבליבן פריי. נישט נאר דאס, אבער איליע איז אריינגענומען געווארן אין דעם רוסישען ארמיי און זיי האבן אים געשיקט גלייך קיין אפגאניסטאן, וואו די רוסישע האבן געפירט א מלחמה צווישן די יארן בערך פון תש״מ ביז תש״נ, קעגן די ווילדע חיות די ישמעאלים ימ״ש וועלכע וואוינען דארט. ברוך און זיין חבר פון די יונגע יארן איליע האבן געהאלטן א שטארקן קשר צווישן זיך דורך שיקן בריוון. איין טאג האט ברוך באקומען א מורא׳דיגע בריוו פון רוסלאנד פון זיין חבר איליע.

דער בריוו האט זיך אנגעהויבן אזוי: "מיין טייערען חבר ברוך, איך ווייס יעצט אז ס׳איז דא א באשעפער אויפ׳ן וועלט..." ברוך האט געליינט די ווערטער מיט אפענע אויגן, ווייל ער האט נישט געקענט איליע אלס א מאמין. נאך מער, איליע איז געווען אין מיליטער אין אפגאניסטאן, איז ווי אזוי איז ער געווארן א מאמין דארט אין יענע עק וועלט? ברוך האט אנגעהויבן צו ליינען דעם בריוו.

אלס יונגער בחור, איז איליע אייביג אינטערעסירט געווען אין שטודירען וועגן חיות אוןביימער, און נאטורישע זאכן אזוי ווי מען קען זען אין א "זאו." וועגן דעם איז איליע טאקע פרייליך געווארן צו הערן אז די רוסישע מיליטער וועט אים שיקן קיין אפגאניסטאן, ווייל דארט זענען אסאך מיני אינטערעסאנטע ווילדע חיות וועלכע דרייען זיך ארום אין די גרויסע מדברות.

איליע איז צום מערסטען אינטערעסירט געווען און שלאנגען. ווען איליע האט געהאט איבריגע צייט איז ער ארומגעגאנגען זוכן ווילדע שלאנגען אין די אפגאניסטאנישע מדבר. צווישן די שלאנגען אין דעם מדבר זענען געווען א פאר מיני גיפטיגע שלאנגען. איליע האט נישט מורא געהאט פון די גיפטיגע שלאנגען. פארקערט, איליע איז געקומען יעדן טאג צו געבן עסן פאר די גיפטיגע שלאנגען. איליע פלעגט ארויסלעגען עסן נעבן די לעכער וואו די שלאנגען האבן געוואוינט. די שלאנגען פלעגן שנעל ארויסקריכען און שנעל כאפן דעם עסן, און נאכדעם שנעל צוריק גיין צו זייערע וואוינונג אין די לעכער.

איין טאג, האט דער ג׳ענעראל געהייסן אז מען זאל צוזאמען-פאקען דעם מיליטערישע לאגער און פארן צו אן אנדערען פלאץ אין דעם מדבר כדי אויפצושטעלן דעם לאגער דארט. דער נעקסטער טאג אינדערפרי, בעפאר די סאלדאטן האבן געדארפט ארויספארן, איז איליע געגאנגען זיך "געזעגענען" פון די גיפטיגע שלאנגען וועלכע ער פלעגט געבן צו עסן. איליע האט געוואלט געבן צו עסן נאך איין מאל פאר זיינע "חברים" די שלאנגען.

ווען איליע האט זיך דערנענטערט צו איינע פון די גאר גיפטיגע שלאנגען, וואס מען רופט א "קאָבּראַ", האט דער קאָבּראַ פלוצלינג זיך אויפגעשטעלט גראד, און אויפגעהויבן זיין קאפ הויך, העכער דעם ערד, און געעפענט זיינע צוויי באקן, גרייטן זיך צו צו בייסן. אין דעם מיליטער האבן זיי אויסגעלערנט די סאלדאטן אז אין אזא פאל ווען א גיפטיגע קאָבּראַ שטעלט זיך אויף, דארפט מען בלייבן שטייען אויפ׳ן פלאץ און זיך נישט רוקן אפילו קיין האר, ווייל יעדע ריר קען דערשרעקן דעם שלאנג און עס גורם זיין צו בייסן. ווען א קאָבּראַ בייסט, ל״ע, האט מען געציילטע מינוטן צו רופן א דאקטאר. אבער נאך די מינוטן שטארבן אפ רוב מענטשן פון דעם בייס פון אזא שלאנג.

איליע האט נישט געהאט קיין ברירה, ער האט געדארפט שטייען אוןווארטן. דער שלאנג איז געבליבן אזוי אויפגעשטעלט גרייט צו בייסן. א שטיק צייט שפעטער האט איליע געהערט אז די אלע סאלדאטן פארן אוועק פון דעם געגענט. איליע האט געוואלט שרייען צו זיינע חברים אז זיי זאלן ווארטן אויף אים. אבער, איליע האט געדארפט בלייבן שטיל, כדי נישט צו דערשרעקן דעם גאר גיפטיגען שלאנג...

פאר מיר גיין ענדיגען די מעשה, לאמיר אביסל רעדן פון ענינים פון דער פרשה, וועלכע האבן א שייכות מיט דער מעשה. "אלה מסעי..." זאגט רש״י: "...משל למלך שהיה בנו חולה, והוליכו למקום רחוק לרפאותו, כיון שהיו חוזרין, התחיל אביו מונה כל המסעות, אמר לו, כאן ישננו, כאן הוקרנו, כאן חששת את ראשך וכו׳" (במ״ר כג, ג) פון דא קען מען אפשר זאגן אז די גאנצע גלות איז נאר א "תיקון" פאר אונז אידן. אידן ווערן געשיקט ארום די וועלט כדי צו מתקן זיין זייערע נשמות. אזוי ווי דער הייליגער מאור עינים זי״ע איז מסביר אז ווען א איד טרעפט זיך אין א פלאץ, זאל ער וויסן אז ער איז דארט ווייל ער דארף מעלה זיין די ניצוצות פון יענע פלאץ דורך עסן דארט און טון מצוות דארט. אזוי ווי מען זעט אין אונזערע מעשה ווי דער איד איליע האט זיך געטראפן אין מיטן א מדבר, אלעס איז געווען ווייל איליע האט געדארפט עפעס מתקן זיין דארט! איז לאמיר ענדיגען אונזער מעשה...

מער ווי דריי שעה איז איליע געשטאנען שטיל אויפ׳ן פלאץ! סוף כל סוף, איז דער שלאנג אראפגעגאנגען און אוועקגעקראכן. איליע איז שנעל געלאפן צו דעם פלאץ וואו די סאלדאטן זענען פריער געווען, כדי צוזאמענצונעמען זיינע זאכן. די אלע אנדערע סאלדאטן זענען שוין לאנג אוועקגעפארן פון דעם לאגער, לאזענדיק איליע אליין אין דעם געפערליכען אפגאניסטאנישען מדבר. איליע האט אנגעהויבן צו לויפן אויפ׳ן וועג אין דעם מדבר, זוכענדיג די אלע סאלדאטן. דאן, פלוצלינג, האט איליע דערזען איינעם פון די סאלדאטן. דער רוסישער סאלדאט איז געליגן טויט אויפ׳ן ערד אויף א ענגען וועג צווישן צווי בערג. איליע האט מורא געהאט, אבער ער איז געגאנגען ווייטער. ער האט דערזען די איבריגע חלק פון די סאלדאטן, אלע זענען גע׳הרג׳ט געווארן דורך די אפגאניסטאנישע מיליטער. עס האט אויסגעקוקט אז די אפגאניסטאנישע סאלדאטן האבן געמאכט א איבערפאל פאר די רוסישע סאלדאטן. די אפגאניסטאנישע סאלדאטן האבן געווארט ביז די רוסישע סאלדאטן זענען געקומען דורך דעם ענגען וועג, און דאן האבן זיי אלע אויסגעשאסן אין א פאר מינוט! איליע איז געווען דער איינציגסטער סאלדאט פון אלע סאלדאטן וואס איז געבליבן לעבן.

איליע האט געוואוסט אז ער איז געראטעוועט געווארן דורך איינעם פון די גיפטיגע שלאנגען וועלכע ער פלעגט געבן צו עסן יעדן טאג. דער קאָבּראַ האט צוריקגעהאלטן איליע פון אוועקפארן מיט אלע אנדערע סאלדאטן, פונקט גענוג צייט כדי די אפגאניסטאנישע סאלדאטן זאלן קענען אויס׳הרג׳ענען די גאנצע גרופע פון רוסישע סאלדאטן. א טרער איז געריננען פון איליע׳ס פנים און ער האט ארויפגעקוקט צום הימעל. איליע האט געוואוסט אז עס איז געווען א נס פון השי״ת. דורך דעם איז ער געקומען צו שרייבן די ווערטער "מיין טייערען חבר ברוך, איך ווייס יעצט אז ס׳איז דא א באשעפער אויפ׳ן וועלט..." **גוט שבת אלע אידן.**

<u>מזל טוב לכ״ק מרן אדמו״ר שליט״א לרגל שמחת לידת נינו, בנו לנכדו הרה״צ רבי חיים מאיר שליט״א, בן חתנו הרה״צ רבי יעקב יוסף שליט״א</u>

נתנדב לע״נ רחל ריקל ע״ה בת ר׳ יצחק אייזיק הי״ו, נתרם לרפו״ש של הילד צבי אלימלך בן שיינדל, הילדה מלכה רייזל בת רחל, שאשא מלכה בת גאלדא, משה דוד בן מרים, לע״נ הרה״ח ר׳ ברוך (בן ר׳ יצחק ע״ה) אייזענבערג ז״ל. נא לעיין בדף זה לאחר התפילה. לנדב גליון זה לרגל שמחה או אירוע אחר, נא להתקשר למתתי׳ וואלפבערג 3234–362 (845)

דעו יהודים יקרים מה שכתוב בזוהר: "ומי שמדבר בבית הכנסת בדברי חל, אוי לו!... שמראה שהרי אין לו חלק באלוקי ישראל..." (פר׳ תרומה קלא:)

<u>מדה טוב מרובה! אויב מ׳רעדט דברי תורה און תפילה אין שול איז מען מוסיף חיים, "כי הם חיינו ואורך ימינו..."</u>